

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 2 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΠΑΡΧΟΥΝ χιλιάδες, μυριά-
δες φτωχοὶ ἄνθρωποι, ποὺ
τώρα τίς γιορτές, προπάν-
των τὴν Πρωτοχρονιά, πε-
ριμένουν νὰ **μπαλωθοῦν**. Τὸ ρῆμα
ἐδῶ εἶν' ἐντελὲς μεταφορικόν. Γιατὶ
οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι **μπαλώ-
νουνται** κυριολεκτικῶς καὶ φοροῦν
μπαλωμένα ὅλο τὸ χρόνο· ἀλλὰ τίς
γιορτές, τὴν Πρωτοχρονιά, περιμέ-
νουν νὰ κερδίσουν κάτι παραπάνω
ἢ τὸ συνηθισμένον καὶ νὰ μπορέ-
σουν νὰ κάμουν κι' ἓνα καινούργιο
ροῦχο, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἢ γυναῖκα τους,
τὰ παιδιὰ τους. . . Εἶναι οἱ μικροῦπάλ-
ληλοι, οἱ πορτιέρηδες, οἱ κλητῆρες,
τὰ γκαρσόνια, οἱ καλφάδες καὶ κα-
θεξῆς, ποὺ θὰ πάρουν ἓνα γενναῖο
μπονάμα ἀπὸ τὰ φεντικά τους, τοὺς
προϊσταμένους τους ἢ τοὺς πελάτες
τῶν μαγαζιῶν ὅπου δουλεύουν. Εἴ-
ναι οἱ φτωχοὶ μουζικάντηδες ποὺ θὰ
γυρίσουν τὰ μαγαζιά καὶ τὰ σπῖτια
νὰ παίξουν τὸν Ἀη-Βασίλη, ἢ τὰ
φτωχόπαιδα, ποὺ θὰ ποῦν τὰ κάλαν-
τα. Κι' εἶναι ἀκόμα αὐτοὶ οἱ μικρέ-
μποροι, οἱ πωλητάδες τοῦ δρόμου,
ποὺ θὰ στήσουν τὰ καρροτσάκια τους
ἢ τὰ τραπέζια τους, γιὰ νὰ πωλή-
σουν τίς παραμονές κάθε λογῆς ἐμ-
πόρευμα ἀπὸ φρούτα καὶ γλυκά, ὡς
λαϊκὰ πρωτοχρονιάτικα παιχνίδια.
Χωριστὰ ἐκεῖνοι—ἀκόμα φτωχότε-
ροι—ποὺ οὔτε καρροτσάκι οὔτε τρα-
πεζάκι μποροῦν νὰ ἔχουν, παρὰ θὰ
φορτωθοῦν τὸ ἐμπόρευμά τους—
μπαλλόνια, τόπια, καραγκιόζηδες,
σφυρίχτρες—καὶ θὰ γυρνοῦν τοὺς

κεντρικοὺς δρόμους ἢ θὰ στέκονται
στὶς γωνιές. . .

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φουκαράδες, ὅταν
τίς παραμονές ὁ καιρὸς εἶναι καλός,
κάτι κάμουν. Ἀλλὰ ὅταν βρέχη, ἢ
χιονίζη, ἢ κáνη κρύο δυνατό, ἔχουν
κεσάτια. Ποῦ νὰ βγῇ ἄνθρωπος πε-
ζὸς ἢ νὰ σταθῇ στὸ ὑπαιθρο γιὰ νὰ

διαλαλητά. Ἀλλὰ καμμιά φορὰ—τὶ
δυστυχία!—ἢ βροχὴ βαστᾷ ὅλη τὴν
ἡμέρα, καὶ τὴν ἄλλη, ὡς τὴ μεγάλη
παραμονή, κι' ὡς τὸ βράδυ τῆς πα-
ραμονῆς. Ἔ, τότε πάει! Γιὰ τοὺς
φτωχοὺς αὐτοὺς, οὔτε Πρωτοχρονιά
ξημερώνει, οὔτε Ἀη-Βασίλης ἔρχε-
ται. Κι' ἢ πὶδ χαρμόσυνη γιὰ τοὺς
ἄλλους ἡμέρα, εἶναι γι' αὐτοὺς ἢ πὶδ
θλιβερή, ἢ πὶδ δυστυχισμένη.

Τοὺς συλλογίζεσθαι πολὺ αὐτὲς
τίς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ βροχερὸ ἐκεῖνο
πρωτὶ ποὺ πέρασα τὴν ὁδὸν Αἰόλου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ πρωτὶ τῆς Πρωτοχρονιάς

ψωνίσῃ! Ὅλοι τρέχουν ὡς νὰ τρυ-
πώσουν σὲ κανένα μαγαζί, κι' ἀφοῦ
ψωνίσουν ἐκεῖ τὰ πολὺτως ἀναγκαῖα,
φεύγουν τρέχοντας γιὰ τὰ σπῖτια
τους. Ὅταν βρέχη· μάλιστα, τὸ θέα-
μα εἶναι εἰκτρό. Στὰ ὑπαίθρια πρα-
τήρια, τὰ παιχνίδια καὶ τὰλλα πραγ-
ματάκια σκεπάζονται μὲ μουσαμά-
δες,—κλείνει σὰ νὰ λέμε, τὸ μαγα-
ζί—κι' οἱ πωλητάδες τραβοῦνται
στοὺς τοίχους, κάτω ἀπὸ τοὺς τσίγ-
γους τῶν μαγαζιῶν, περιμένοντας οἱ
κακόμοιροι νὰ πάψῃ ἢ βροχὴ, γιὰ
νὰ τὰ ξεσκεπάσουν καὶ νὰρχίσουν τὰ

—ἦταν ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Χρι-
στογέννων—κι' εἶδα τὰ σκελετὰ τῶν
πρατηρίων ποὺ ἔστηναν στὴ μέση
τοῦ μεγάλου δρόμου καὶ σ' ὅλο τοῦ
τὸ μακρὸς. Τὰ ξύλα βρέχονταν ἀ-
λύπητα, οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν βια-
στικοὶ μὲ ταξὶ ἢ κάτω ἀπὸ ὀμπρέλ-
λες. Ἔτσι θὰ βρέχονταν καὶ μεθαύ-
ριο τὰ παιχνίδια πάνω στὰ τραπέζα-
κια; κι' ἔτσι βιαστικοὶ θὰ περνοῦσαν
οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ σταματοῦν γιὰ
νὰγοράσουν ἓνα καραγκιόζη ἢ μιὰ
σφυρίχτρα; . . . Τὴν ἄλλη ἡμέρα χιό-
νιζε. Νά, κάτι τόσες χοντρές νιφά-

δες έπεφταν στην Αθήνα από τον βαρυσυννεφιασμένο ουρανό. Μεγάλη κακοκαιρία. Και για φαντάσου να έ-ξακολουθήσει! Τι θα γίνουν οι άνθρωποι που περιμένουν μια παραμονή τουλάχιστο με ήλιο;...

Σας γράφω και τους συλλογιέμαι. Γιατί δεν ξέρω ακόμα τι θα γίνουν. Αυτή την Έπιστολή σείς θα τη διαβάσετε μετά την Πρωτοχρονιά· εγώ όμως τη γράφω τέσσερις ημέρες πριν. Κι' η κακοκαιρία εξακολουθεί. Δεν θα γίνει λοιπόν στην όδον Αϊδίου το μεγάλο πανηγύρι που προετοιμάζεται κι' οι φτωχοί άνθρωποι θα μένουν στα κρύα... του χιονιστού; Ο Θεός να τους λυπηθεί και ν' ανατείλει τον ήλιο του επί δικαίους και αδικούς. Γιατί εκτός από τους πουλητάδες του δρόμου, πόσους άλλους φτωχούς θα εξημίωμε μια πρωτοχρονιάτικη κακοκαιρία! Πόσοι άλλοι περιμένουν να **μπαλωθούν**, να ζήσουν, από τον καλό καιρό που θα έκανε τους ανθρώπους να ξεχυθούν τη γιορτή στους δρόμους και να ξεδέσουν χρήματα, που, αν δεν έδιναν, δεν θα τα ξόδευαν ποτέ. Από λίγα βέβαια ο καθένας, αλλά όλοι μαζί θα ξόδευαν χιλιάδες, εκατομμύρια. Και τα εκατομμύρια αυτά θα πήγαιναν στους φτωχούς, που μια βροχή μπορεί να τους τα στερήσει...

Μια μεγάλη γιορτή μας φέρεται πάντα πιδ λαμπρή, πιδ χαρούμενη, όταν έχει και ήλιο. Μά η χαρά μας θα ήταν ακόμα πιδ δικαιολογημένη, αν συλλογιόμαστε τους φτωχούς που περιμένουν απ' αυτή. Για μās, και να βρέχει, και να χιονίζει, είναι το ίδιο. Την παραμονή, έτσι η άλλοιως, τα ψώνια μας θα τα κάμουμε. Κι' ύστερα θα καθίσουμε στο σπίτι μας, κοντά στο τζάκι, να φάμε, να παίξουμε, να διασκεδάσουμε, να ευφρανθούμε. Οι φτωχοί όμως, που δεν μπόρεσαν να πουλήσουν τα παιχνίδια τους, με τί θα ψυγίσουν, με τί φάνε, με τί θα **μπαλωθούν**; Θα περάσουν κι' αυτό το χρόνο με τα μπαλωμένα τους, και θα περιμένουν τον άλλο για να κάμουν κανένα καινούργιο ρούχο αυτοί, ή γυναίκα τους ή τα παιδιά τους...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΟΣ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Αγιος-Βασίλης έρχεται από την Καισάρεια...

Όπως κάθε χρόνο, όλος ο παιδόκοσμος περιμένει με λαχτάρα τον γελαστό Άγιο Βασίλη με τσάπια γένεια του, τη χιονισμένη σκούφια του με πιδ πάντων τα θαυμάσια, τ' ανεξάντλητα δώρα που φέρνει μαζί του. Ός και στο ραβδί του ακόμα είναι γαντζωμένες μερικές κουκλές μαζί με φανταχτερά αλογάνια και τρομπέτες.

Και σκορπάει ο καλός Άγιος τα δώρα του δεξιά κι' αριστερά και χαρίζει την ευτυχία στις μικρές άθωες ψυχές που τον περιμένουν κάθε χρόνο απ' το μακρινό ταξίδι του, από την Καισάρεια.

Βλέπω και τον μικρό μου φίλο που είναι βαρειά αρρωστος στο άσπρο κρεβάτι του να συνέρχεται λίγο απ' το λήθαργό του και στ' άσπρισμένα και στεγνά απ' τον πυρετό χειλάκια του, ν' ανθίζει ένα χαμόγελο. Τα ματάκια του, τα θαυμάσια γαλανά ματάκια του που έχουν την ούρανια λάμψη μέσα τους, πετούσανε φλόγες. Μήνες τώρα χαροπάλευε το ξανθό άγγελουδι.

Έξω πέφτει αδιάκοπα το χιόνι και σκεπάζει ανάλαφρα με τις χοντρές νιφάδες του, που μοιάζουν σαν ζωτικές δόλφινες πεταλούδες, το κάθε τι και συλλογιέμαι τί τρελλά παιχνίδια θάκανε μ' αυτές ο μικρούλης φίλος μου αν ήταν καλά... Γι' αυτό, το βουβό και άθόρυβο στρώσιμο του χιονιού κάνει την καρδιά μου να είναι πιδ βαρειά και πιδ λυπημένη.

Και νά, παραμιλάει πάλι το αρρωστο παιδάκι, κι' άπάνω στο παραμιλητό του βλέπει τον ίδιο τον Άγιο Βασίλη να του φέρνει κι' αυτό το δώρο του. Δεν το είχε ξεχάσει το άγγελικό παιδί και το φερνε (από τα λογάνια του τα καταλαβαίναμε αυτά) ένα ζευγάρι άσπρες φτερούγες. Έδλεπες να κτυπή τα χειράκια του απ' τη χαρά και να προσπαθή να πετάξει. Με μιάς πετάγεται απ' το κρεβάτι του στην άγκαλιά της δόλιας μαννούλας του που τ' έμισε φιλιά ανακατωμένα με δάκρυα.

Είχε πιστέψει η δυστυχισμένη, όπως κι' εγώ άλλωςτε, πως είχε παραδώσει την άθωα λευκή ψυχούλα του στον Πανάγαθο Θεό.

Μά όχι, ο καλός Άγιος του είχε φέρει το καλύτερο δώρο που υπάρχει στον κόσμο, την υγεία, γιατί πραγματικά σ' λίγο ήσυχασε η λαχανιασμένη αναπνοή του και τ' πήρε ένας έλαφρός ύπνος, ο γιατρός-ύπνος αυτή τη φορά που θα το ξεκούραζε απ' την αρρώστια.

Έξω πέφτει αδιάκοπα το χιόνι, δέ φέρνει πιδ μελαγχολία.

Κι' η μαννούλα του, λαχταρισμένη ακόμη από τις αγωνιώδες στιγμές που έκανε κρίση ή αρρώστια του μονάκριβου παιδιού της, βόηκε τη δύναμη να συρθεί ως το εικόνισμα της Παναγίας και γονατίζοντας να ευχαριστήσει με θερμά λόγια τη μεγαλόχαρη και τον Άγιο που έρχεται απόψε για το θαύμα τους...

ΔΗΜΟΣ Σ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΩΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Η ξένη έγειρε έλαφρά το κεφάλι σαν να την ευχαριστούσε για την πρόταση. Η Άγγέλω έτρεξε και γέμισε ένα πιάτο απ' το ζουμί του γάλου που έβραζε στο τσουκάλι, έκοψε ψωμί και σ' ένα άλλο πιάτο έβαλε δυο τρεις δίπλες και μελομακάρουνα απ' αυτά που της είχε τάξει η γριά Όνωρίνα. Ύστερα τ' έφερε και τ' έβαλε μπροστά στην άγνωστη επισκέπτρια που την ευχαρίστησε μ' ένα μαγευτικό χαμόγελο.

Τη στιγμή εκείνη έσήμαναν οι καμπάνες του Όρθρου από μακριά. Ο ήχος τους έφθανε αθέρως, έλαφρός, σκεπασμένος θά μπορούσε κανείς να πη από το χιόνι που τώρα έπεφτε πυκνό. Έπειτα σιγά σιγά δυνάμωσε, έγινε ήχηρος, γεμάτος, κοντινός, ώσαν ένα άρατο χέρι να κουνούσε άορατες καμπάνες πάνω από τη σκεπή του ίδιου του σπιτιού τους... Η Άγγέλω, που στην αρχή είχε πάει κοντά στο παράθυρο για ν' ακούση καλύτερα στεκόταν τώρα σαν ζαλισμένη. Κάθε κύπημα της φαινόταν σαν ούρανια μουσική. Την πλημμύριζε χαρά... Σιγά-σιγά πάλι οι ήχοι της καμπάνας άδυνάτισαν, ξεμάκρυναν και στο τέλος δεν άκούγονταν παρά σαν ένας σθυσμένος αντίλαλος που έρχεται από πέρα.

Έχοντας ακόμη τη βουή απ' τις καμπάνες στ' αυτιά της η Άγγέλω γύρισε και έξαφνα θαμπώθηκε από μια παράξενη λάμψη που πλημμύριζε την μισοσκότεινη, ως αυτή την ώρα, κάμαρα και που φαινόταν σαν να την σκόρπιζε γύρω της η άγνωστη, που έμεινε πάντα καθισμένη στην ίδια θέση και ακούνητη... Έκθαμβη ή όρφανη έκανε μερικά βήματα για να πάει κοντά της. Και της φάνηκε σαν ένα άρατο χέρι να της πίεζε έλαφρά τον ώμο και να την υποχρέωνε να γονατίσει.

Τώρα τα σκοθρα ρούχα της γυναίκας χρωματίζονταν έλο και ζωηρότερα, γινόνταν γαλάζια, άλικά, χρυσά, μαδιά. Και το πρόσωπό της

έλαμπε δόκκληρο, σαν να τ' φωτίζει από μέσα ένα γλυκό διάφανο φως.

Αλλά και το παιδάκι άκτινοβολούσε, τ' αμαλλία του έλαμπαν σαν τον ήλιο. Άπλωσε το παχουλό του χεράκι και χάιδεψε το μάγουλο της γονατισμένης Άγγέλω που με μιά αθόρμητη κίνηση πρότεινε το κομπολογάκι που κρατούσε στα χέρια της. Το χαμόγελο του μωρού έγινε ακόμη πιδ γλυκό. Έγειρε στην άγκαλιά της μητέρας του και τ' αματία του, πιδ λάμπρα από τ' άστρα, πλημμύρισαν με το φως τους την Άγγέλω. Η όρφανούλα θαμπώθηκε. Άπλωσε τ' αέρια της έκστατικά κι' έμεινε έτσι, βυθισμένη σ' ανεκλάλητη ευτυχία.

— Καλέ, σ' έπηρε ο ύπνος! Κοιμάσαι, τεμπέλα! Καλός φύλακας είσαι μ' την αλήθεια!

Η Άγγέλω τινάχτηκε άπτότομα, και έκπληκτη κοίταξε γύρω της και είδε τ' αβουρά και άγριεμένα πρόσωπα που την περιστοίχιζαν. Έτριψε τ' αματία της και όλοι γύρω της ξέσπασαν σ' έγελια.

— Μωρέ κοίτα μούτρα που τ' αάνει! Σ' αν χαμένα τάχει! Μπας κι' είδες τίποτε καλικαντζάρους, κορίτσι μου;

Η Άγγέλω σηκώνει το κεφάλι, σταυρώνει τ' αέρια και λέει με δλη της τη θερμή, ένω τ' αματία της γυαλίζουν με μιά λάμψη μυστική:

— Είδα την Παναγίτσα που ήρθε μαζί με τον Χριστούλη και κάθισε μπροστά στο τζάκι τόσην ώρα.

Τί γέλια είναι εκείνα που ξεσπούν μόλις ξεστομίζει η Άγγέλω αυτό τον λόγο. Η Μάρθα πιάνει τ' αλευρά της από τ' αλλα γέλια. Ο καρροτσέρης έχει διπλωθεί στα δυό. Άλλοι της κάνουν πειρακτικές έρωτήσεις, άλλοι κουνούν το κεφάλι τους και την λένε άνόνητη. Μόνο η Ταρσή κοιτάζει την μικρή ξαδέρφη της κάπως φοβισμένα. Όστόσο η κυρά Όνωρίνα δεν έχει σκοπό ν' άφήση να εξακολουθήσει αυτή η άνόνητη φάρσα. Άρπάζει το θύμα της από το μπράτσο και το ξετραντάζει με όρμη:

— Αυτά τ' α παραμύθια να τ' α λές άλλοι! Της φωνάζει. Σ' αμένα δεν περνούν. Καλύτερα θ' α είναι να φανερώσης την αλήθεια και να πής πως άποκοιμήθηκες αντί να φυλάγης το σπίτι και την κουζίνα, έπως σου είχα πει, παλιοκόριτσο! Μόλο που τ' α κοκαλιάρικα δάχτυλα που την σφίγγουν την πονούν πολύ, η Άγγέλω επιμένει:

— Όχι, όχι, δεν είχα άποκοιμηθεί. Την είδα την Παναγία, νά, σ' α τούτη την καρέκλα κάθισε... Μοι μίλησε και μοι γέλασε και ο Χριστός χάιδεψε μοι το πρόσωπο. Άγγι-

ξε ακόμη και το κομπολογάκι μου.

Και με τ' α λόγια αυτά τ' α γάζει από την τσέπη της... Ό, τί θαύμα! Οι μαύρες ξύλινες χάνδρες έχουν γίνονται πιδ άσπρες και πιδ λαμπερές από δροσοσταλίδες όταν πέφτει επάνω τους ο ήλιος... καθεμιά τους είναι κι' από ένα διαμάντι που άστράφτει!

Καταθλιπτική σιωπή διαδέχεται άπτότομα την πρώτη άναμπουμπού-

λα. Η Ταρσή τρέμοντας πέφτει σ' α γόνατα. Βουβοί, αστισμένοι κι' οι άλλοι κάνουν το ίδιο. Όλοι τους, ως κι' η γριά Όνωρίνα ακόμη, σκύδουν το κεφάλι τους μπροστά στην άθωα μικρούλα που με την άπλυτή κι' άγνή καρδιά της ευχαριστεί τον Θεό των ταπεινών που την άξίωσε να χαρή αυτά τ' α θαυμαστά Χριστούγεννα.

(J. Duché)

Μεταφρ. Γ. Τ.

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΞΕΡΗ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ ΓΡΑΦΗ...

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Ο Μπέμπης γράφει στον Άη-Βασίλη τί δώρα θέλει να του φέρη. Άλλά δεν κατορθώνει παρά να γεμίση την κόλλα του με γιώτες. Τις βλέπει ο Άη-Βασίλης και λέει: «Βέγγες θ' α έλθω αυτό το παιδί». Και του πάει ένα μάτσο βέγγες!

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAN

Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Αυτό υποθέτω κι' εγώ απ' ό,τι κατάλαβα από την εφεύρεσή σας και φαντάζεσθε πόσο την μελέτησα από τότε που ή αδελφή μου μου παρέδωσε τα χαρτιά που της άναθέςατε να μου φέρη.

Μόλο που ότε ο ένας ούτε ο άλλος και τους δύο νέους δεν έκρινε, την Άντουανέτ, την έπιασε εκείνη την στιγμή ένας δυνατός ξερόδηνος.

— Μι πο έχετε σ' από να πάτε; ρώτησε ο Άδρέας.

— Έ, ατε να σ' δείξω.

Ο Έρρίκος πήγε σε μια άκρη της αλθουσας κι' κούνησε ένα μοχλό και — ω του θαύματος — ο θεόρατος θόλος άρχισε να στριφογυρίζει σιγά-σιγά και στο τέλος έμεινε ακούνητος σ' ένα όρισμένο σημείο.

Η σχισμή ήταν γυρισμένη τώρα πρὸς τὸ αντίθετο μέρος τοῦ οὐρανοῦ.

Όλοι άνέβηκαν επάνω στην εξέδρα. Ο Έρρίκος ξεβίδωσε τὰ δύο μηχανήματα που κρατούσαν τὸ τηλεσκόπιο στην πρώτη του θέση και σιγά-σιγά τὸ έγειρε ὥσπου βρέθηκε αντίκρυ σ' ένα λαμπρὸ άστέρι που ξεχώριζε άστραφτερό στο σκοτεινὸ φόντο τ' οὐρανοῦ.

— Κοιτάξτε, είπε σὸν Άνδρέα, βάζοντάς τον μπρὸς στο τηλεσκόπιο, άφου φρόντισε πρώτα νὰ τὸ κανονίσω ακριβῶς.

Ο Άνδρέας έδωκε τὸ μάτι του και στην άρχή δεν είδε παρά μιὰ μικρὴ φωτεινὴ σφαίρα που άστραφτε σάν διαμάντι. Καμμιὰ λεπτομέρεια δεν μπόρεσε νὰ διακρίνη. Σιγά-σιγά όμως συνείησε σὸ δυνατό αὐτὸ φῶς πὸς σὲ λίγο τοῦ φάνηκε λιγώτερο έντονο. Τοῦ φάνηκε μάλιστα σάν νὰ ξεχώριζε επάνω στην επιφάνεια της σφαίρας, σάν μιὰ ακανόνιστη λουρίδα και σάν ἡ λουρίδα αὐτὴ νὰ είχε ένα χρώμα πρὸς τὸ πρασινωπό. Και ύστερα, παρακάτω, λίγο πρὸς τ' άριστερά, μιὰ φωτεινὴ κηλίδα, πιδ φωτεινὴ ἀπο τὴν ὑπόλοιπη επιφάνεια.

Κι' όταν ο Άνδρέας ρώτησε πῶς τὸ λένε και ἂν αὐτὲς οί λεπτομέρειες που διέκρινε ἦσαν πραγματικές;

— Είναι ο Άρης, απάντησε ο άστρονόμος και αὐτὰ που βλέπετε ὁ πάρχουν πραγματικά. Η πράσινη λουρίδα είναι ἡ χλόη που άρχίζει νὰ πρασινίζει γιατί εκεί μπήκε τώρα ἡ άνοιξη. Όσο γιὰ τὴν φωτεινὴ κηλίδα είναι τὰ χιόνια που σκεπάζουν άκόμη τίς κορυφές τῶν πιδ ψηλῶν

βουνῶν. Φαντάζεσθε τί θαύματα που οὔτε καν τὰ βάζουμε με τὸ μυαλό μας, μπορεί κανείς ν' ανακαλύψη σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη;... Άλλά και μιὰ έρρημο άκόμη ἂν έμελλε νὰ βρῶ θὰ έδινα πρόθυμα τὴ ζωὴ μου γιὰ ν' αντικρύσω μιὰ άγνωστὴ άποψη τοῦ κόσμου μας.

Σώπιασε μιὰ στιγμή σάν νὰ ἤθελε νὰ πάρη άναπνοή κι' ύστερα έξακολούθησε!

— Νι ιδῶ τὴ Γῆ, ἀπὸ μακριά, χαμένη μέσα στο άπειρο, σάν ένα ζοή μαντο, μικροσκοπικὸ πλανήτη!...

Ο Άνδρέας χαμογέλασε:

— Άν αὐτὴ ἡ επιχείρηση είναι κατορθωτή, εἶπε, τότε κάνετε ένα μεγάλο λάθος σὲ δσα λέτε.

Και βλέποντας τὴν έκπληξη τοῦ Έρρίκου πρόσθεσε:

—... Γιατί ἂν είναι κατορθωτή, — ὥπως με έχετε σχεδὸν πείσει — τότε δεν πρέπει νὰ λέτε: «Θά πάω, θὰ φθάσω, θὰ βρῶ, θὰ ιδῶ κτλ.» ἀλλὰ «θὰ πᾶμε» γιατί εἰμαι ἀπόλυτα άποφασισμένος νὰ έρθω κι' εγὼ μαζί σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Χαμένος σὲ βάθη τοῦ Ωκεανοῦ

Όπως ἦταν επόμενο ο Έρρίκος κι' ο Άνδρέας έγιναν ἀπὸ τὴν ἴδια εκείνη ὥρα πρώτοι φίλοι. Μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια τραβῶσε τὸν ένα πρὸς τὸν άλλον. Έντελῶς διαφορετικοί κατὰ τὴν έξωτερικὴ εμφάνιση — ο Έρρίκος Μπερνόν ἦταν πολὺ ψηλὸς και αδύνατος, τὰ ρούχα του, μῆλο που τοῦ έρχονταν μάλλον φαρδεια φαίνονταν σάν νὰ τὸν στενοχωροῦσαν και οί κινήσεις του ἦσαν ἄδέξιες — ο καθένας ἀπὸ τοὺς δύο νέους έδρισκε πῶς είχε πολλὰ κοινὰ σημεία με τὸν άλλον: τὸν ἴδιο πόθο γιὰ τὴν δόξα, τὴν ἴδια ἔλξη πρὸς τὸ άγνωστο, τὴν ἴδια δίψα γιὰ δράση και έργασία.

Όταν βγήκαν ἀπὸ τὸ Άστεροσκοπεῖο τοῦ Μεντόν ο Έρρίκος πήρε τὸν Άνδρέα μαζί του σὸ σπῆτι του γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὰ σχέδια τῆς βολίδας.

Ο Άνδρέας ένθουσιασμένος γιὰ τὴν ακρίβεια τῶν ὑπολογισμῶν τοῦ Έρρίκου, άκουσε τὸν νεαρὸ άστρονόμο πιδ αἰσιόδοξο άκόμη γιὰ τὴν επιτυχία τῆς άποπείρας του και ποῖδ τολμηρὸ ἀπὸ πρώτα. Στὸ άμοιβαῖο αὐτὸ παραλήρημα ἡ Άντουανέττα πρόσθετε και τὸν δικὸ της ένθουσια-

σμό. Και τὸ πρᾶγμα έγινε έτσι ὥστε οί δύο νέοι νὰ περάσουν τὴ βραδυὰ τους με μεγάλο κέφι κι' εὐθυμία και νὰ ξεχασθοῦν με τίς κουβέντες και με τὰ μελλοντικὰ σχέδια ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, καταστρώνοντας σχέδια, δρίζοντας δρομολόγια και πλάθοντας με τὴ φαντασία τους κάθε λογῆς άξιοθαύμαστες περιπέτειες.

Η χαρὰ τῆς νέας γνωριμίας, τὸ ὠραῖο δειπνο και μιὰ μποτίλλια σαμπάνιας που άνοιχτηκε γιὰ νὰ σφραγισθῇ ἡ καινούργια φιλία, δλα αὐτὰ μαζῇ συντέλεσαν ὥστε όταν άρχισε νὰ χιράζη ἡ αὐγὴ είχαν κι' οί τρεῖς τους σχηματίζει τὴν πεποίθηση πῶς τὸ νὰ κατασκευάσουν τὴν βολίδα, νὰ επιβιβασθοῦν και νὰ τιναχτοῦν πρὸς τὸ άπειρο δεν ἦταν παρά ένα παιχνιδάκι...

Ότόσο κάποια στιγμή ο Άνδρέας έκρινε πῶς ἦταν πιά καιρὸς νὰ γυρίση σὸ σπῆτι του. Και μόλις έφθασε βρήκε τὸν καῦμένο τὸν Βαρνάβα άνάστατον.

— Ά! ο κύριος! Έπιτέλους, κύριε, ἤρθατε;... Όχι βέβαια πῶς ἤμουν έξαιρετικά άνήσυχος γιὰ σᾶς, κύριε, μῆλο που δεν τὸ συνειθίζει ο κύριος νὰ μὴν έρχεται τὸ βράδυ γιὰ τὸ φαγητὸ και νὰ γυρίζη σπῆτι τὰ ξεμερώματα, χωρὶς νὰ εἰδοποιήζη κανένα, ἀλλὰ βλέπετε είναι ἡ μητέρα σας που έδειξε πάρα πολὺ μεγάλη άνησυχία γιὰ σᾶς όταν τῆς εἶπα πῶς ο κύριος βγήκε μαζί μ' ένα πρόσωπο που εἶπε πῶς είναι ἡ γραμματεὺς τοῦ κυρίου. Εὐτυχῶς όμως βλέπω πῶς δεν έτυχε τίποτε τὸ δυσάρεστο σὸν κύριο, οὔτε τὸ μάτι σας εἶναι βγαλμένο, οὔτε κανένα πῶδι σᾶς λείπει και φαίνεσθε μιὰ χαρά. Πᾶω λοιπὸν νὰ ἡσυχάσω τὴν κυρία μητέρα σας γιὰ νὰ μὴν άνησυχῇ πιά γιὰ τὸν κύριο.

— Ναι, Βαρνάβα, σοῦ αφήνω αὐτὴ τὴ φροντίδα και μιὰ και έλαβα τὸν καιρὸ νὰ γδυθῶ ένῶσω εἰδὸ ρητόρευες θὰ πέσω τώρα άμέσως σὸ κρεβδάτι μου νὰ κοιμηθῶ. Άν ἡ μητέρα μου ξυπνήζη πρὶν ἀπὸ μένα, τῆς λές σὲ παρακαλῶ πῶς πρόκειται νὰ φύγω γιὰ τὸν Άρη.

— Ά, ο κύριος θὰ πάη ταξίδι; Νὰ ετοιμάσω τὴ μικρὴ σας βαλίτσα, τὴ μεγάλη, ἡ κανένα μπασὺλο; Θὰ λείψετε πολὺν καιρὸ, κύριε; Θὰ φύγετε σήμερα κιόλας, κύριε;... Άς με συγχωρήζη όμως ο κύριος, ἀλλὰ μῆλο που έχω τελειώσει τὸ Δημοτικὸ δεν θυμάμαι πιά πολὺ καλὰ που βρίσκειται αὐτὸ τὸ μέρος που μοῦ εἶπατε. Είναι στήν Άμερικὴ ἡ στήν Αὐστραλία;

(Άκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΧΙΟΝΙΝΕΣ ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ

Πολλές φορές θὰ έτυχε νὰ ιδῆτε τίς δαντέλλες που πλέκει ἡ γιαγιά σας ἡ που φορεῖ ἡ μητέρα σας και νὰ τίς θαυμάσετε γιὰ τὰ ντελικάτα σχέδιά τους, γιὰ τὴν διαφάνειά τους και γιὰ τὴν λεπτότητά τους. Τί θὰ λέγατε όμως ἂν βλέπατε τίς άριστοτεχνικὲς δαντέλλες που πλέκει ἡ μητέρα Φύσις, τίς τόσο ντελικάτες και λεπτές και φίνες ὥστε χάνονται μ' ένα φύσημα άνέμου και δεν διακρίνονται παρά μονάχα με τὸ μικροσκόπιο;

Βλέπετε τὴν εἰκόνα που στολίζει τὴ σελίδα αὐτὴν. Ξέρετε τί είναι; Είναι δύο λεπτότατα δαντελλένια σχέδια βέβαια. Τί είναι όμως στήν πραγματικότητα; Δυὸ νιφάδες χιονιοῦ, κοιταγμένες με τὸ μικροσκόπιο και φωτογραφημένες κατὰ μεγέθυνση.

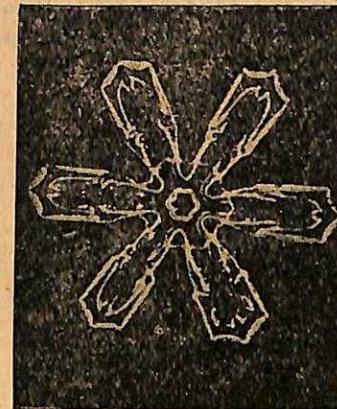
Φανταστήκατε ποτέ σας πῶς οί νιφάδες τοῦ χιονιοῦ θὰ είχαν τόσο ὠραία σχήματα; Ο τόπος μας είναι βέβαια ένας τόπος γεμάτος ἥλιο και καλοκαιρία, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε κάθε χρόνο θὰ μᾶς κάνη γιὰ λιγώτερο ἢ περισσότερο καιρὸ τὴν επίσκεψή της ἡ «λευκὴ νύμφη» ὅπως τὴν λένε και θὰ ιδῶμε τίς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ νὰ στριφογυρίζουν σὸν αέρα και νὰ κολλοῦν επάνω σὸ τζάμι μας ἢ επάνω σὸ γιαντὸ τοῦ πανωφοριοῦ μας, χωρὶς όμως ποτέ νὰ φαντασθοῦμε πῶς κάθε έλαφρὸ χιόνινο πούπουλο είναι κι' ένα άριστοτέχνημα, ένα άριστοῦργημα ἀληθινὸ που θὰ τὸ καμάρωνε κι' ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης.

Τίς φωτογραφίες που βλέπετε τίς έχει πάρει ένας Άμερικανός, ο Ουίλλιαμ Μπέντλεϋ, που ζῇ σ' ένα κτῆμα του σὸ Βέρμοντ. Έχει τὴ μονομανία αὐτὴν, κάθε χειμῶνα νὰ παρατηρῇ και νὰ μελετᾷ τίς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ και νὰ παίρνη φωτογραφίες. Έχει πάρει τόσες, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ γεμίση μ' αὐτὲς ὅλες τίς σελίδες τῆς «Διαπλάσεως» και μολαταῦτα οὔτε μιὰ ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τίς χιλιάδες τίς νιφάδες που φωτογράφησε δεν βρέθηκε ὅμοια με μιὰν άλλην.

Γιὰ νὰ τίς φωτογραφίση χρειάστηκε άφθαστη ὑπομονή και άμέτρητες προφυλάξεις. Στὴν άρχή, όταν πρωτόάρχισε νὰ μελετᾷ τίς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ δοκίμαζε νὰ τίς ζωγραφίση με πέννα και με μελάνι. Αὐτὸ όμως είναι πολὺ δύσκολο και χρειάζεται μεγάλη ταχύτητα στήν έκτέλεση γιατί ὡς που νὰ προφθάση κα-

νεῖς νὰ ξεσηκώση τὸ σχέδιο ἡ ντελικάτη νιφάδα λιώνει. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ προμηθεύθηκε μιὰ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ και άρχισε νὰ τίς φωτογραφίζει, ὅχι βέβαια ἀπ' εὐθείας ἀλλὰ επάνω ἀπὸ τὸ φακὸ τοῦ μικροσκοπίου.

Έχετε βέβαια πάει σὸ φωτογράφο γιὰ νὰ φωτογραφηθῇτε και θὰ έχετε πάρει και σεις φωτογραφίες, ἀλλὰ τὸ νὰ φωτογραφίση κανείς μιὰ νιφάδα χιονιοῦ, είναι πολὺ διαφορετικὸ πρᾶγμα. Ο μίστερ Μπέντλεϋ

Δυὸ νιφάδες χιονιοῦ κοιταγμένες με τὸ μικροσκόπιο σὲ μεγέθυνση 400/1.

βγάζει ένα κομμάτι βελούδο έξω σὸ ὑπαιθρον, τὴν ὥρα που χιονίζει και ὕστερα, όταν πέσουν επάνω του άρκετὲς νιφάδες, τὸ βάζει γρήγορα γρήγορα μέσα σὸ φωτογραφικὸ θάλαμο, ὅπου είναι τόσο κρύο ὅσο και έξω, γιατί ἀλλιῶς θὰ λύσση στὴ στιγμή τὸ χιόνι. Ο ἴδιος είναι ντυμένος μ' ένα βαρὺ παλτό, φοράει γάντια και έχει τυλιγμένο τὸ πρόσωπό του ὡς τὰ μὴν κρυώνη, ἀλλὰ ἰδίως γιὰ νὰ μὴν άκτινοβολῇ θερμότητα τὸ σῶμα του και χαλάσουν οί ντελικάτες νιφάδες.

Έτσι ὅπως είναι θωρακισμένος βάζει τὸ βελούδο επάνω σ' ένα τελλάρο και κοιτάζει μιὰ-μιὰ τίς νιφάδες με τὸ μικροσκόπιο κι' ἂν βρῇ καμμιὰ έξαιρετικὰ ὠραία τὴν φωτογραφίζει. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κρατᾷ τὴν άναπνοή του, ἀπὸ φόβο μήπως ο ζεστὸς αέρας που θὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του λύσση τὴ νιφάδα. Αὐτὴ ἡ διαδικασία επαναλαμβάνεται πολλές φορές, ὡς που νὰ βγοῦν άρκετὲς φωτογραφίες και ο κύριος Μπέντλεϋ κάνει κάθε μέρα και πιδ πλούσια τὴ συλλογὴ του.

Όπως ξέρετε βέβαια οί νιφάδες τοῦ χιονιοῦ είναι παγωμένες σταγόνες βροχῆς. Πῶς όμως παίρνουν αὐτὰ τὰ ὠραία σχήματα, καθὼς στριφογυρίζουν σὸν αέρα, αὐτὸ είναι ένα ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ μυστικὰ τῆς Φύσεως που μπροστά τους κι' ο σφώτερος άνθρωπος μένει βουδὸς και δεν μπορεί νὰ τοὺς δώση καμμιὰ εξήγηση.

Λίγες ἀπὸ τίς νιφάδες αὐτὲς είναι άκέραιες όταν πέφτουν κάτω στὴ γῆ, γιατί ο αέρας που τίς φυσάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἡ άνώτερη θερμοκρασία που συναντοῦν ὅσο χαμηλότερα πέφτουν και πολλοί άλλοι παράγοντες τίς χαλοῦν έντελῶς ἢ τουλάχιστον τίς άκρωτηριάζουν. Έκείνες όμως που φθάνουν ὡς τὸν φωτογραφικὸ φακὸ χωρὶς νὰ χαλάσουν, μᾶς δείχνουν πῶς έχουν σχῆμα έξάγωνο, ἔξη πλευρές, ἔξη άκτίνες, ἔξη φύλλα, δλα ἔξη, σχηματίζουν δηλαδή ένα τέλειο έξάγωνο κρύσταλλο, ἡ άκόμη καλύτερα, ένα έξάκτινο άστέρι.

Άν θέλετε νὰ τίς ιδῆτε κι' εἰσεῖς περιμένετε μιὰ μέρα νὰ χιονίσση και φροντίσετε νὰ προμηθευθῇτε ένα μεγέθυντικὸ φακὸ (δεν σᾶς λέω μικροσκόπιο γιατί είναι πολὺ δύσκολο) κι' ένα κομμάτι μαῦρο βελούδο και μόλις άρχίσει νὰ πέφτῃ τὸ χιόνι βγῆτε έξω και ἀπλώστε τὸ βελούδο σας και κοιτάζετε τίς νιφάδες μιὰ-μιὰ καθὼς θὰ πέφτουν επάνω, προτοῦ προφθάσουν νὰ λυῶσουν.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Εἶπαν σὲ κάποιον τεμπέλη:

— Τί καιρὸ που είναι τὸ καθησίο!

Κι' εκείνος:

— Ναι, μὰ σάν τὴν ξάπλα ὅχι!

ΑΗΜ. ΚΟΚ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η όρμη του ήταν τόση, ώστε αν βρισκόταν κανένας μπροστά του, θα τον αναποδογύριζε.

Τί είχε πάθει; «Ο κ. Τελόριμος τὰ έχασε. Μήν ήταν τρελλό αυτό το ξένο, το άγνωστο παιδί;

— «Ε! ποῦ πᾶς; τοῦ φώναξε.

— «Ο κλέφτης μου! ο κλέφτης μου! Ποῦ θὰ μὸς πᾶν! ἀποκρίθηκε ἀπέξω ὁ Μάριος, τρέχοντας σὰ δαιμονισμένος.

«Ο κ. Τελόριμος πλησίασε τὸ παράθυρο. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε μιὰ στιγμή τὸ Μάριο νὰ τρέχει στὸ δρόμο καὶ νὰ χάνεται σὺν ἀστραπή. Ξαναγύρισε στὸ τραπέζι του σκεπτικός.

«Παράξενα ἔλ' αὐτά—συλλογίστηκε—ἀλλὰ δὲν θάρρησώ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια».

Κι' ἔγραψε ἕνα τηλεγράφημα πρὸς τὸν κ. Θωμᾶ Καπάνη καὶ τὸ ἔστειλε ἀμέσως στὸ τηλεγραφεῖο. Μ' αὐτὸ τὸν ρωτοῦσε ἂν κάποιος Μάριος, ποῦ τοῦ παρουσιάσθηκε λέγοντας πὼς ἔχασε ἕνα συστατικό τοῦ γράμμα μετὰ τὰ χρήματα ποῦ εἶχε μέσα, ἦταν πράγματι γιός του.

«Ἡ ἀπάντησή δὲν ἄργησε. «Ναί, ἀπαντοῦσε ὁ πατέρας τοῦ Μαρίου, εἶναι υἱός μου καὶ σὰς τὸν ἔστειλα ἐγώ. Γράφω ταχυδρομικῶς κατέχαστα».

«Ἔτσι ὁ κ. Τελόριμος βεβαιώθηκε πὼς κανένα ψέμμα δὲν τοῦ εἶχε πεῖ τὸ φτωχὸ ἐκείνο παιδί, κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ προστατεύσει.

Ἀλλ' ἄς γυρίσουμε στὸ Μάριο. Πρὶν βγῆ στὸ δρόμο, εἶχε κι' ἄλλο σοβαρό, στιγμιαῖο, ἐπεισόδιο. Περνώντας τὴν αὐλὴ τοῦ Λυκείου, χωρὶς νὰ βλέπῃ μπροστὰ του, σκούνησε ἕνα μαθητὴ στὸν ὦμο. Ἦταν ὁ Μοντανῆς ποῦ, ἀφοῦ ὁ γιατρός τοῦ ἐπέδεσε τὴν πληγὴ του, γύριζε στὸ θεραπευτήριο. Πόνεσε φοβερά καὶ μούγκρισε σὰ βῶδι.

— Συγγνώμη! τοῦ πέταξε τρέχοντας ὁ Μάριος, εἶμαι βιαστικός, δὲν τὸ ἤθελα...

— Εἶσαι ζῶο! τοῦ φώναξε ὁ Μοντανῆς μετὰ θυμό, προσπαθώντας νὰ τὸν κρατήσῃ.

«Ο Μάριος τοῦ ἔφυγε λέγοντας:

— «Ἀσε με καὶ κυνηγῶ τώρα κάποιον. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ «ζῶο» θὰ μὸς δώσης λόγο, ἔννοια σου!

— Πολὺ εὐχαρίστως! τοῦ φώναξε πίσω τοῦ ὁ Μοντανῆς. Στὴ μικρὴ αὐλὴ, στὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων!

— Καλὰ! θὰ εἶμαι!

Μιλοῦσε κι' ἔτρεχε. Τάχασε κι' ὁ

θυρωρὸς δταν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του καὶ νὰ βγαίνει στὸ δρόμο σὺν τὸν κυνηγούμενῳ διάδολο.

Ἀμα βρέθηκε ἔξω, κοίταξε παντοῦ, ἔτρεξε δεξιὰ, γύρισε, ἔτρεξε ἀριστερά, μπήκε σ' ἕναν ἄλλο δρόμο, ἔπειτα σ' ἄλλον, δὲν βρῆκε τίποτα—ἄφαντος πάλι ὁ κλέφτης του!—καὶ τέλος ἔφτασε σὲ μιὰ πλατεῖα καὶ, κατακουρασμένος, λαχανιασμένος, κάθισε σ' ἕνα πάγκο κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Πόσα δυσάρεστα καὶ λυπηρὰ τοῦ ἔλαχον ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ πάτησε τὸ πόδι του στὴν πρωτεύουσα! Τὰ μέτρησε στὰ δάχτυλά του: Πρῶτο, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, τοῦ ἔκλεψαν τὸ γράμμα του

«Τὰ μέτρησε στὰ δάχτυλά του...»
(Σελ. 42, στ. β')

μετὰ τὰ χρήματά του. Δεύτερο, μόλις ἔφθασε στὸ Λύκειο πιάσθηκε μετὰ τὸ θυρωρό. Τρίτο, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο στὴν αὐλὴ, ἔκαμε ἐχθρὸ τὸ Δουμποδᾶνο. Τέταρτο, στὸν προθάλαμο τοῦ κ. Τελόριμου μάλλωσε μετὰ τὸν Σαϊζάνη. Καὶ πέμπτο, τρέχοντας νὰ πιάσῃ τὸν κλέφτη του—ἂν τὸν ἔπαινε τουλάχιστο!—ἔσπρωξε τὸν πληγωμένο Μοντανῆ καὶ βρῆκε πάλι τὸ μπελά του.

«Ὡστε τώρα εἶχε νὰ λογαριασθῇ μετὰ τρεῖς, καὶ μ' ὄλους στὴ μικρὴ αὐλὴ καὶ στὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων.

«Αὐτὸ θὰ πῇ τύχη, εἶπε μέσα του. Εἶναι ἔμως καὶ ἀστεῖο. Χά, χά, χά, ἄς γελάσω... Κι' αὐτὴ ἡ μικρὴ αὐλὴ ποῦ νὰ εἶναι; Πρέπει νὰ τὴ μάθω, γιὰ νὰ μὴ λείψω καὶ μετὰ πάλι τὸν δειλὸ...»

Γιὰ νὰ βρῇ τὸν κλέφτη του, δὲν εἶχε πιὰ ἐλπίδα. Κι' ἐπειδὴ πλησίαζε κι' ἡ ὥρα ποῦ ἔπρεπε νὰ συναντήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του, σηκώθηκε καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ στὸ Λύκειο.

«Ο θυρωρὸς τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ καθόλου. Δὲν εἶχε καμμιὰ ὁρεξὴ νὰ ξαναπιασθῇ μετὰ τὸ ζόρικο αὐτὸ παιδί. «Ὅταν μπήκε

στὴ μεγάλη αὐλὴ, οἱ μαθηταὶ ἦταν ἀκόμα στὴ τάξεις τους, ὥστε βρέθηκε ἐκεῖ μόνος καὶ σκέφθηκε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ κατάλληλη ὥρα νὰ νάνακαλύψῃ καὶ τὴν περίφημη μικρὴ αὐλὴ. Σὰ φρόνιμο ὁμῶς παιδί ποῦ ἦταν, δὲν θέλησε νὰ ρωτήσῃ κανένα, γιατί φοβήθηκε μὴν κινήσῃ τὴν περιέργεια καὶ γίνῃ σ ο ο ο ο ο ο ο ο, ποῦ δὲν ἐσύμφερε βέβαια. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ κοιτάζῃ μόνος του, δεξιὰ, ἀριστερά, παντοῦ, ἀλλὰ τίποτα δυστυχῶς δὲν μπορούσε νὰ νάνακαλύψῃ. Ποῦ νὰ ἦταν ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ αὐλὴ, ἀπὸ ποῦ πῆ- γαῖναν; Δὲν ἤξερε καὶ τοῦ ἐρχόταν νὰ σκάσῃ.

Ἀλλὰ κάποια στιγμή εἶδε ἕναν ὑπηρέτη τοῦ Λυκείου ποῦ περνοῦσε σέρνοντας ἕνα χειραμάξι ὅπου εἶχε δυὸ-τρὶς σκουπες.

«Ποῦ νὰ πηγαίνει αὐτός;» εἶπε μέσα του ὁ Μάριος. Καὶ τὸν ἐπλησίασε μετὰ ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν ρωτήσῃ.

Καθὼς τὸν εἶδε, ὁ ὑπηρέτης στάθηκε, ἄφησε τὸ καρροτσάκι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Βάζω στοίχημα πὼς εἶμαστε πατριῶτες. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴ φορεσιά σας.

— Εἶμαι Γασκῶνος ἀπὸ τὴν Τάρβη, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Μάριος, εὐχαριστημένος ποῦ βρῆκε τόσο εὐκολὰ ἀφορμὴ νὰ νοῖξῃ ὁμιλία μετὰ τὸν ὑπηρέτη.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μαρκάδο. Τί χαρά μου!

— Μὰ κι' ἐγὼ χαίρουμαι πολὺ ποῦ βρῖσκω στὰ ξένα ἕναν πατριώτη. Πὼς σὲ λένε;

— Μάρκο, μικρὲ μου κύριε.

— Τί κάνεις; εἶσαι καλὰ;

— Σ' εὐχαριστῶ, μικρὲ μου κύριε. Μοῦ κακοφαίνεται μόνο ποῦ τώρα πρέπει νὰ σάψῃσω. Τώρα ὅπου νᾶναι θὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι γιὰ τὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων, κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κρούσῃ πρὶν βγοῦν τὰ παιδιά. Μὲ συμπαθᾶς, ἔ;

Καὶ λέγοντας ἔτσι, ὁ ὑπηρέτης ἔσκυψε καὶ ξανάπιασε τὸ καρροτσάκι του. Ὁ Μάριος μόλις πρόφτασε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Καὶ ποῦ θὰ τὸ πᾶς αὐτό, νὰ τὸ κρούσῃς;

— Ἐκεῖ-πέρα, στὴ μικρὴ αὐλὴ, ἀποκρίθηκε ξεκινώντας ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀ, ὦραϊ! ἔκαμε ὁ Μάριος.

Καὶ μετὰ τὸν πῆρε ξωπίσω.

«Ο Μάρκος μπήκε σ' ἕνα στενὸ, σκοτεινὸ μακρονάρι καὶ στὸ τέλος του στάθηκε. Ἐκεῖ ἔκρεμασε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα μάρτζο κλειδιά, διάλεξε ἕνα μεγάλο κι' ἀνοῖξε μιὰ πόρτα ποῦ ἦταν μπροστὰ του. Μόλις ἀνοῖξε αὐτὴ

ἡ πόρτα, τὸ σκοτεινὸ μακρονάρι φωτίσθηκε ζωηρὰ κι' ὁ Μάριος εἶδε ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε: τὴ μικρὴ αὐλὴ.

«Ο ὑπηρέτης ἄφησε μέσα τὸ καρροτσάκι μετὰ τὴς σκουπες καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα μετὰ διπλὴ στροφή τοῦ κλειδιοῦ. Ὑστερα ἔφυγε. Καὶ περνώντας ἀπὸ κεῖ ποῦ στεκόταν ὁ Μάριος, τὸν ἀποχαιρέτησε.

— Γεῖά, χαρά!

— Στὸ καλὸ, Μάρκο! ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος.

Κι' ἀφοῦ ὁ ὑπηρέτης ἐχάθηκε, ὁ μικρὸς μας φίλος πλησίασε τὴν πόρτα καὶ τὴν παρατήρησε μετὰ προσοχῇ.

«Τί νὰ κάμω τώρα; σκέφθηκε. Ἡ πόρτα αὐτὴ εἶναι διπλοκλειδωμένη. Ἐκεῖνοι ὥστόσο, κατὰ τὴ συμφωνία μας, θὰ εἶναι στὴ μικρὴ αὐλὴ κατὰ τὴς τέσσερις. Ἀπὸ ποῦ θὰ μποῦν, γιὰ νὰ μπῶ κι' ἐγώ;... Γεῖά, ἄς κοιτάξω, μὴ βρῶ κανέναν τρόπο...»

Κολλητὰ στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς ἦταν μιὰ ἄλλη, ἐπίσης κλειστή. Βάζει τὸ αὐτί του πάνω της, ἀκροάζεται, μὰ δὲν ἀκούει τίποτα. Δὲν θὰ ἦταν, φαίνεται, κανένας ἐκεῖ-μέσα. Γυρίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ πόμολο, μισανοίγει τὴν πόρτα, χώνει τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει θρανία.

Νὰ κι' ἕνα παράθυρο στὸ βάθος. Μπαίνει, τρέχει, πλησιάζει, ἀλλὰ τὸ παράθυρο ἦταν ψηλὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἴδῃ ἔξω. Ἀλλὰ στὴ θέση τοῦ ἀπαισιόταν. Ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἀπελπιζοῦνται εὐκολα. Τραβᾷ ἀμέσως κοντὰ στὸ παράθυρο ἕνα θρανίον, ἀνεβαίνει ἐπάνω καὶ κοιτάζει.

Τί χαρά! Τὸ παράθυρο ἦταν ἴσα-ἴσα μετὰ τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς, καὶ τόσο κοντὰ, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὸν πιάσῃ. Τὸ ἀνοίγει, ἀνεβαίνει, κοιτάζει γύρω του μὴ τὸν βλέπῃ κανένας, ἔπειτα πιάνεται, κρεμιέται, καὶ μετὰ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία πηδᾷ μέσα στὴν αὐλὴ.

Τὸ ρολοῖ τοῦ Λυκείου χτυποῦσε τέσσερις, καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησε τὸ κουδούνι γιὰ τὸ διάλειμμα. Χρυσήν ὥρα. Οἱ πόρτες τῶν τάξεων ἀνοίγαν καὶ τὰ παιδιά ἐκχύνονταν μετὰ γέλια, μετὰ φωνές, μετὰ σπροξίματα, στὸ ἐστιατόριο γιὰ νὰ δεῖλ-

ν ἰ σ ο υ ν, Ἀφοῦ θὰ ἔτρωγαν ψωμί, τυρί, ξερὰ φρούτα καὶ γλυκὰ ποτὸ τοὺς πουλοῦσε ἡ κυρὰ-Βασίλεινα, ἡ γυναικὰ τοῦ θυρωροῦ, θὰ ἔδιναν στὴ μεγάλη αὐλὴ γιὰ νὰ παίξουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Στὴ μικρὴ αὐλὴ

«Ο Μάριος, μόνος στὴ μικρὴ αὐλὴ, ἐκάθισε σ' ἕνα πέτρινο πάγκο καὶ περίμενε τοὺς τρεῖς ἀντιπάλους του, καθὼς τοὺς εἶχε υποσχεθῇ, γιὰ νὰ «λογαριασθοῦν».

Ἀξαφὰ τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος

Κρεμιέται καὶ μετὰ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία πηδᾷ μέσα στὴν αὐλὴ.
(Σελ. 43, στ. α')

πολεμοῦσε νὰ νοῖξῃ τὴν πόρτα ἐκείνη ποῦ εἶχε κλειδώσει ὁ Μάρκος. Φοβήθηκε μὴν τὸν πιάσῃ ἐκεῖ καθισμένον, εἴτε ὁ ἐπιμελητὴς εἴτε κανένας ἀπὸ τοὺς δασκάλους, καὶ τί θὰ τοὺς ἔλεγε, πὼς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν παρουσίαν του στὴ μικρὴ αὐλὴ; Ὅπως-δήποτε, δὲν θέλησε νὰ κρυφθῇ, γιατί τὸ ἐθεώρησε δειλὸν.

Ἀνοίγει λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ μπαίνει... ὁ Γιώργος Μοντανῆς ποῦ, βλέποντας τὸν Μάριο, μένει ἐκθαμβὸς καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Πὼς βρέθηκες ἐσὺ ἐδῶ;

— Ἐπειδὴ ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος, πῆδησα ἀπὸ κεῖ-πάνω.

Κι' ἔδειξε τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο πάνω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ τοῖχου.

— Πολὺ καλὰ! ἔκαμε ὁ Μοντανῆς, βλέπω πὼς κρατεῖς τὸ λόγο σου, ἀφοῦ ἔτσι ἡ ἀλλοίως, βρῖσκεσαι ἐδῶ τὴ συμφωνημένη ὥρα.

— Μάλιστα, ἐγενεψε ὁ Μάριος μετὰ κίνημα τοῦ κεφαλοῦ.

«Ὁ τρόπος σου αὐτός, εἶπε ὁ Μοντανῆς μετὰ τὴ συνηθισμένη του σοβαρότητα καὶ ἡρεμία, θὰ γίνῃ αἰτία νὰ κερδίσῃς τὴ φιλία μου, ἂν μὸς ἐξηγήσῃς γιὰ τί πρωτότερα ἔπρεπε ἀπάνω μου μετὰ τὴν ὁρμή.

Κι' ἔβαλε τὸ δεξιὸ του χέρι στὸν ἀριστερό του ὦμο.

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος. Ἀλλὰ καλύτερα μοῦ φαίνεται νὰ νὰ βάλουμε αὐτὴ τὴν ἐξηγήσῃ γι' ἀργότερα. Ἐχομε καιρό...

— Καὶ γιὰ ποῖό λόγο; ἔκαμε ὁ Μοντανῆς ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Μήπως φοβάσαι;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος, φοβάμαι πραγματικῶς μὴ σὲ βλάψω τώρα ποῦ εἶσαι ἄρρωστος. Ἀμα γίνῃ καλὰ τὸ χέρι σου, εἶμαι στὴ διάθεσή σου.

«Ὁ Μοντανῆς ἐξευμενίσθηκε ἀμέσως.

— Μὰ βλέπω, φίλε μου, εἶπε, πὼς εἶσαι πολὺ εὐγενής. Καὶ προβλέπω πὼς θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ εἶμαστε φίλοι ἀδελφικοί.

— Μακάρι! εἶπε ὁ Μάριος.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ πόρτα μισάνοιξε.

— Παιὶδες εἰν' ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Μοντανῆς.

— Ἐγώ.

— Μπα!

Ἦταν ὁ Λεωνίδας Δουμποδᾶνος.

— Τί θέλεις; ψιθύρισε ἐκπληκτὸς ὁ Μοντανῆς.

— Ἐχω ἕνα μικρὸ λογαριασμὸ μετὰ τὸν κύριο ἀπὸ δῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Δουμποδᾶνος μετὰ τὴ βροντερὴ τοῦ φωνῆ, ποταμώντας.

— Πὼς; καὶ σὺ; ἔκαμε ὁ Μοντανῆς γυρίζοντας πρὸς τὸ Μάριο καὶ ρωτώντας τον μετὰ μάτια.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ξ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΑΘΙΟΣ

Στο σπίτι του Μαθιού, αφού φάγα-
νε, η μητέρα σήκωσε το τραπέζι κι
άρχισε, στο φως της λάμπας, να πλέ-
κη. Ο πατέρας διάβαζε εφημερίδα.
Ο Μαθιός δεν είχε τί να κάνει. Δεν
πήγαινε πιά στο σχολείο. Τόβγαλε
το Δημοτικό. Δεν θα εξακολουθούσε
στο Γυμνάσιο. Κάθισε λοιπόν στην
ακρη του τραπέζιου, πήρε χαρτί,
μολύβι και βάλθηκε να ζωγραφίζει
κάκια και βαπόρια.

Τάξερε, τ' αγαπούσε όλα τα κα-
ράδια. Τα είδε, τα χάρηκε το καλο-
καίρι στη Σκιάθου, στο νησί της μά-
νας του. Ναυτικοί ήταν το σόι της.
Ο μπάρμπα του είχε ένα φινό τρε-
χαντήρι. Μικρό, όμως τί γοργό και
γερό! Ήτανε το σκαρί του καλό.
Καλοτάξιδο. Μιά μέρα, το φορτώσα-
νε κάργα, ως την κουπαστή. Γέμισε
θάλασσα ή κουβέρτα, όμως αυτό
γραμμή! Ής τη Σαλονίκη πήγανε.
Μαζί κι ο Μαθιός. Ύστερα πήγανε
στο Βόλο. Φορτώσανε φρούτα και
ξανά στη Σαλονίκη. Ύστερα στη
Σκόπελο, στη Γλώσσα. Φορτώσανε
κρασί και πάλι στη Σαλονίκη. Ο
Μαθιός πάντα μαζί. Άμε όταν πή-
γανε στο Παλιόκαστρο της Σκιάθου
με κείνον τον παλιόκαιρο; Όρτσα
το καράδι. Ο Μαθιός ούτε και ζαλί-
στηκε. Την αγαπούσε τη θάλασσα.
Την ένοιωθε. Ήταν σαν να του μι-
λούσε. Και τη φουρτούνα της άγα-
πούσε και την μπανάτσα.

Άχ και να γινόταν ναυτικός...
Μά θα γίνω παπουτσής. Έτσι θέ-
λουν οι γονείς του. Θα μισομάθη την
τέχνη έδω, στο μπαλωματίδιο του
πατέρα κι' έπειτα θα πάη σ' ένα
μαγαζί.

Κρίμα που ήξερε τόσο καλά να
πλένγ την κουβέρτα του καραβιού.
Κρίμα που έμαθε άφοβα να άνε-
βαίνω στο κατάρτι.

Κρίμα που ήξερε ένα σπουδαίο
κόλπο για να μην ζαλίζεται. Νά, έ-
τρωγε δλοένα και χοροπήδαγε κι'
αυτός, μαζί με τη θάλασσα. Αυτό
ήταν έλο.

Πέρασε αρκετή ώρα, έτσι με το
να σκέπτεται ο Μαθιός. Γέμισε δλό-
κληρη την κόλα μπρατσέρες μ' ά-
νοιγμένα τ' αφτιά, σαν πετχλοΰδες,
τρεχαντήρια άσπροθαλασσίτικα με
φλόκους και κόντρα φλόκους, καρά-
δια με δού, με τρία κατάρτια, με άγ-
κυρες, με άλμπουρα ψηλά και ξάρτια
πλατιά και μεγάλες σημαίες. Καρά-
δια που να τ' βλέπης και να θαυ-
μάζης.

Άχ και ναταν μεγάλος!...
Θ' άρμάτωνε το πιο ξακουσμένο

καράδι. Θα τραβούσε για τον Ώκεα-
νό. Μήτε τις τρικυμίες, μήτε τους
βεριάδες θα φοβόταν. Μήτε τ' αφτιά
της θάλασσας, μήτε τ' άγριοφαρα και
μήτε καν θα δείλιαζε στ' άντίκρυσμα
της φοβερώτερης Γοργόνας. Άς είχε
και σιδερένια φτερά και νύχια και
δόντια, δε θα τη φοβόταν ο Μαθιός.
Περήφανο θα περνούσε το πλοιο από
μπροστά της, μ' άνοιγμένα όλα τα
πανιά. Ο καπετάν Μαθιός θα βάστα-
γε το τιμόνι γερά και το μάτι ίσια
στην πυξίδα. Ούτε και ένα βλέμμα
θα ρριχνε στη Γοργόνα, ούτε μιλά,
ούτε άχνα θα βγαζε απ' το στόμα του.
Έτσι πρέπει. Άς τραγουδούσε αυτή
δσο ήθελε ώρατα, δσο ήθελε δυνατά.
Ο καπετάν Μαθιός δε θα βέθελε ν' ά-
κούση και δεν θ' άκουγε.

Πέρασε ο κίνδυνος, πάει.
Μά η θάλασσα φουσκώνει δλοένα.
Χμμ!... Άπόψε θα χουμε χορό. Θα
χορέψουμε για τ' αλά. Άπόψε είναι
που θα παραδέρνη ώρες το καράδι
πάνω στο νερό, σαν ένα καρυδόφλου-
δο. Άπόψε είναι που θα χαθή κι' η
ελπίδα ή τελευταία και θ' άφεθούν
στην τύχη τ' πάντα. Έτσι σαν άπό-
ψε ήταν, σε μι' τέτοια νύχτα, που ο
προπάππος του νίκησε το σίφουνα.
Όλοι λέγανε πιά πως βούλιαξε το
καράδι, πως το κατάρτι ή θάλασσα,
πως χαθήκανε δλοι. Μαυροφόρεσαν
στο νησί, πενήθησαν σπιτία και σπι-
τια. Πέρασε καιρός. Όπου μι' μέρα,
κάπου κατ' την άνοιξη, γίνηκε το
θαύμα. Μαζεμένα τ' αλάδια στη
θάλασσα της Σκιάθου, λογινω λογινω
πλευόμενα, σαν θεόρατα άσπρα που-
λιά, μ' άνοιγμένα τ' αφτιά, περίμε-
ναν να φουήξω νοτιάς, για να τραθή-
ξουν κατ' την Πόλη. Και να ή μπρα-
τσέρα του παππού! Χάλασε ο κό-
σμος. Όλες οι καμπάνες χτυπούσαν
κι' έλο το νησί κατέθηκε στο λιμάνι
να προΰπαντήξω τον παππούλη, που
ήταν λεβέντης τότε, με κατάρια
γένια και μουστάκια. Λογινω λογινω
μαντήλια κυμάτιζαν. Παλιά ιστορία,
που έμεινε στην οικογένεια, από στό-
μα σε στόμα.

Έτσι κι' ο Μαθιός, σαν θα γίνω
καπετάνιος. Θα τραθήξω μπόρες, θα
βρεθώ σε κίνδυνο. Θα δώ το θάνατο
μπροστά του. Μά θα γυρίση στη Σκιά-
θου, με το καράδι φορτωμένο τί και
τί, όλα τ' αλά για τους δικούς του.
Άπό μακριά θα δώ με τ' αλάκια τη
μανούλα και τον πατέρα, να τον πε-
ριμένουν με χαρά.

Κι' άλλοι πολλοί θα είναι στο λι-
μάνι. Ανάμεσά τους θα ξεχωρίση ο
καπετάν Μαθιός την Άνθούλα.

Ά! Ή Άνθούλα!
Ναί, ναί ή Άνθούλα. Ή κόρη του

καπετάν Γιωργή, του καρδοκύρη. Ή
Άνθούλα που παίζανε δλο το καλο-
λοκαίρι μαζί στ' άκρογάλια της
Σκιάθου.

Άνθούλα! θα φωνάζη.
Τί χαρά ο Μαθιός. Μιά χαρά, που
σαν θα ξεχείλιζε από μέσα του, θα
μπορούσε να γέμιζε δλο το το πέ-
λαγος.

Με δόξες και τιμές θα άράξη το
καράδι. Με ζητωκραυγές και καλω-
σορίσματα.

Καπετάν Μαθιό, ο ένας.
Καπετάν Μαθιό, ο άλλος.
Καπετάν Μαθιό, το το και κεί-
νο και τ' άλλο. Όλοι κάτι θα θέλουν
να του πουν.

Ο καπετάν Μαθιός δλους θα τους
προσέχη, δλους θα τους άκούη, μ' ο
νους του θ' άναι στη μανούλα, στον
πατέρα, στη γερωντάκια. Ο καπετάν
Μαθιός θ' άπαντά σ' δλους με τη
σειρά, μ' το χέρι θ' άναι χωμένο στην
τσέπη της πατατούκας και θα πασπα-
τεύη τ' δώρα. Ένα κομπολόι στον
πατέρα, ένα πορτοφολάκι στη μητέρα,
για τις δεκάρες. Αυτά θα τους δώση
πρώτα πρώτα κι' έπειτα όλα τ' άλλα.

Της Άνθούλας, αλήθεια, τί θα της
φέρη;

Άχ και να γινόταν ναυτικός...
Άχ και ναταν μεγάλος...
Άχ και να ρμένιζε στ' άνοιχτά...
ΙΡΣΙΜ

ΤΕΤΟΙΑ Η ΖΩΗ...

Λες κι' ξεχάστηκαν οι όμορφες οι μέρες.

Σαν ένα κάδρο με πορτραίτο γελαστό.
Πασπαλισμένο σκόνη, στη σοφίτα,
Χαραγμένο καθώς είναι απ' τις άράχνες,
Έτσι κι' αυτές, έχουν από καιρό λημο-
[νηθ].

Λες και δεν έχαράξαν ποτέ,
Κι' η σκέψη δεν τις ξεχωρίζει πιά.
Λες κι' ήτανε διαβίτης και προσπέρασε,
Ένας διαβίτης γελαστός που μ' άς χαι-
[ρέτησε].

Κάποια κοπέλλα δροσερή και πρόσχαρη,
Που πρόβαινε με ρόδα στην ποδιά της,
Κι' έτράβηξε κι' έχάθη στην καμπί...
[α].

Και τώρα είναι τ' αλάκια κομένα,
Και λες πως κι' η καρδιά θα σταματήση.
Όσα ήταν κάποτε ή χαρά, έχουν ξε-
[χαστή].

Μι' ατέρμονη ερημιά μπροστά, ούρα-
[νός βαρύς].

Κι' όμως θα ξαναρθούν... Κι' η καρδιά,
Που σ' ά να γέραςε, ξανά θα λαμπαδίση.

Σαν ένα κάδρο με πορτραίτο ξέθωρο
Που το φρεσκάει καλλιτέχνης, κι' η
[χαρά μας]

Θά ζωηρέψη.

Τέτοια ή ζωή. Μιά μαγική λαμπάδα
[μυιάζει].

Που ως λιώνει, χαμηλώνει ή φλόγα της,
Μά, κάθε τόσο,
Ξελαμπαδίζει...
Κ. Π. ΔΕΥΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Άκουσε, μεσάνυχτα χτυπά
Το παλιό το τοίχου το ρολόι
Στά γυμνά των δέντρων τ' αλάδια
Άκου τ' άνεμου το μοιρολόι.

Είναι ή ώρα που όλα τ' αλάια
Φεύγουν, λύπη και χαρά και πόνος
Είναι ή ώρα που έρχεται γοργά
Μέσα στη νύχτα ο καινούργιος χρόνος.

Σβύς τ' ο φως να μπή στα σκοτεινά
Σαν παρήγορο, δροσάτο, φρέσκο, άγέρι.
Άρα γε ή καινούργια ή χρονιά
Πιότερη εύτυχια δε να μ' άς φέρη;

Ροζελάντια [Β]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Στα σύνορα θ' άμμε
να γίνουμε φρουροί...

Ήταν το τραγούδι που έλεγες ο Χρή-
στος τη μέρα που έφυγε για τ' α-
συνορα. Ένοιωθε τότε περηφάνεια, που
έφυγε στη μεθόριο φρουρός της πα-
τρίδας του και μι' χαρά που ξεχείλιζε
σε γέλια και φωνές άποχαριστιστήριες
την ώρα που το πλοιο τραβούσε την
άγκυρα για το μακρινό ταξίδι... Το
δινόταν ή ευκαιρία να γνωρίση κόσμους
και τόπους άγνωστους σ' αυτόν... Εί-
ναι νύχτα... Σημερώνει Χριστούγεν-
να... κι' ο Χρήστος σκοπός έξω απ'
το φυλάκιο που είναι πάνω στη γραμ-
μή των Βουλγαρικών συνόρων. Μιά ά-
πέραστη σιωπή απλώνεται απ' άκρη σ'
άκρη σ' όλη την έκταση που έχει μπρο-
στά του κι' έξαιρετικά άπόψε ο ούρα-
νός είναι δλοκάθαρος κι' δλόγιομο το
φεγγάρι κάνει να σκορπούν άσημένιες
άνταύγειες τ' αλάδια...

Θυμάται πέρυσι την ίδια μέρα, που
γιόρταζε, το γλέντι που έκανε στο σπι-
τι με τους φίλους του όλοι επιναν στην
ύγεια του. Έφ'ετο, ποιος θα του ε-
χόταν 'χρόνια πολλά'; και βλέπει με
τη σκέψη του από κεί μακριά το σπι-
τι του — αόριο που θα είναι Χριστού-
γεννα... Γύρω απ' το τραπέζι ή μη-
τέρα του με θλιμμένη την όψη, δεν
θέλει να φάη απ' το σφαχτό που εί-
χαν έφ'ετος ο πατέρας άμήλητος να
τρώγη λίγο και να παγατά. Τ' αλά
άδερφάκια του κυττάζουν περιεργα και
τέλος αποτραβιούνται κι' αυτά...

Μέσα στο φυλάκιο οι σύντροφοί του,
άλλοι ξαπλωμένοι κι' άλλοι σκεπτικοί
κοντά στο τζάκι που άνάβει μι' μεγά-
λη φωτιά, ένας σιγοψέλνει «Χριστός
γεννάται σήμερα».

Μπροστά του το χαράκωμα και πλάι
του ο Άράκης ο σκύλος του φυλακίου
ο αγαπημένος και γενναίος σύντροφος
δλων. Λίγο μακριά απ' το φυλάκιο τους
από τ' άλλο μέρος της γραμμής των
συνόρων, ένα άλλο φυλάκιο με άμυδρο
φως. Είναι Βουλγαρικό. Ξεχωρίζει έξω

απ' αυτό μι' αλυσίδα καύ ή είναι
ο Βούλγαρος σκοπός. Συλλογιέται:
«Γιατί να τον μισώ; είν' ένας φρουρός
που κάνει τ' αλά και τ' αλά... συλλογιέται
ακόμα, πως την ίδια χαρά ή τον ίδιο πόνο τον
αισθάνονται όμοια όλ' οι άνθρωποι και
βρίσκει πως όλοι έχουν την ίδια ψυχή...
κι' άρχίζει να τον συμπαθή».

Είναι πιά μεσάνυχτα. Άπορροφημέ-
νος απ' τη σκέψη του δεν προσέχει την
παγερή ψύχρα που διατρέχει το κορμί
του. Στρέφει σ' αυτό το μυστήριο που
τον περικυκλώνει σαν ν' άναζητά το ά-
στρο των Μάγων. Ποιό δλο άραγε
απ' αυτά τ' άχτιδωτά μαργαριτάρια
που στολίζουν το άπέραντο στερέωμα!...

Σαν ν' άντήχησαν στ' αλά του ά-
πόκοιμες καμπάνες, μελωδίες, ύμνοι,
λες και γίνεται θεία μυσταγωγία στον
Ούρανο... Ξεχνιέται... Βυθίζεται σε
έκσταση: Μιά λάμψη φωτίζει το πνεύ-
μα του και μι' πνοή χαράς και άγα-
λλιασης πλημμυρίζει την θλιμμένη του
ψυχή. Τ' αλά κλαδιά των δέντρων
βαρυμένα απ' το χιόνι λες και σκύβουν
εύλαβικά στο πέραςμα... ναί στο πέ-
ραςμα Έκείνου που έρχεται όπας τότε
που πρωτοήλθε... Θεία Καλωσύνη.
Ξάφνου, σαν να ξυπνά απ' όνειρο...
άκουσε βήματα βαρεία πίσω του, είναι
ο σύντροφός του που έρχεται να τον
άντικαταστήση στη βάρδια...
Παράξενη Μικρούλα [Β]

ΤΟ ΕΛΑΤΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ένα πρωί του χειμώνα τ' αλά δένδρα
του δάσους έλεγαν μεταξύ τους: «Το
μικρό έλατο μ' άφηνε από το δάσος».
Στη θέση που ήταν πρώτα, τώρα δεν
έχει μείνει παρ' ένα κομμάτι από τον
κορμό του και μερικά θρύψαλλα. Όλα
τα δένδρα είναι λυπημένα, και από τις
σχισμές τους τρέχει άφθονο ρετσίνι,
σ' ά να κλαίνε. Έκείνη την ώρα άκού-
στηκε κάποιος θόρυβος από φτερουγι-
σματα. Μιά γριά κίσα είχε πέσει μέσ'
τη μέση των δένδρων. Τ' αλά τότε
είπαν μεταξύ τους: «Σίγουρα αυτή
κάτι θα ξέρη να μ' άς πη». Ή κίσα τότε
τους ειπε: «Ναί τ' αλά όλα. Χθές το
βράδυ ένας ξυλοκόπος με τον βοηθό
του ήλθαν και έκοψαν το έλατο». Ά-
μέσως τ' αλά τ' αλά που έντοματαξή
έχαν μαζεθεί φώναξαν: «Και πού εί-
ναι; πού είναι τώρα; Μέσα στο σπίτι
του ξυλοκόπου δλάκερο, άπάντησε ή
κίσα». Πόσα θα έπιθυμούσαμε να τ' α-
ξαναϊδούμε, ξανείπαν τ' αλά.

«Ά-
κούστε με, ειπε ή κίσα, άπόψε θα έλ-
θετε όλοι κοντά στο σπίτι του ξυ-
λοκόπου, ίσως μπορούμε να ιδούμε
για τελευταία φορά το μικρό μας φίλο».
Το σούρουπο όλα τ' αλά τ' αλά ήσαν
εξω τ' αλά που είχαν όρισε. Τότε άνά-

μεσα από τ' αλά παράθυρα ένα φως άπλώ-
θηκε και φωτίσε το δάσος. Άμέσως τ' α-
πυλικά τραβήγμένα από το φως αυτό
πλησίασαν και κοίταξαν στο έσωτερικό
του σπιτιού. Τί έκπληξες!

Μπροστά τους ήταν όρθιο το έλα-
τάκι μετεμφοτισμένο σε δένδρο των Χρι-
στουγεννών. Είναι πλούσια στολισμέ-
νο. Στην κορυφή του είναι στερεωμένο
ένα χρυσό άστρο και γύρω-γύρω κρέ-
μονται γλυκά, καρύδια, παγωνίδια,
και άλλα πολλά. Κοντά στο τζάκι κά-
θεται ο γέρος ξυλοκόπος με ένα μικρό
στην άγκαλιά του, θανυμάζοντας τη χα-
ρούμενη οικογένειά του, και γελάοντας
στις φωνές των παιδιών. Τ' αλά
δεν κουράζονται να βλέπουν. Σκέπτον-
ται ότι το έλατάκι είναι πολύ εύτυ-
χημένο, και ότι δεν λυπάται που έφυγε
από το δάσος. Όλίγο κατ' όλίγον τ' α-
φώτα σβύνουν. Είναι ή στιγμή που
βγαίνουν από το έλατάκι όλα τ' αλά
πραγματά που μέχρι τώρα τ' αλά κρατούσε
στην άγκαλιά του. Ύστερα έσβυσε και
το τελευταίο φως και όσα όλοι βγή-
καν από το δωμάτιο, το έλατάκι έμει-
νε έρημο. Έκείνη τη στιγμή ή Σελήνη
ύψωνόταν από τον όρίζοντα και φω-
τίσε όλο το δάσος.

(Μετάφραση από το Γαλλικό)

Σεληνιώτικος Όριζων [Γ]

ΠΡΕΠΕΙ...

(Πρωτοχρονιάτικο)

Είπα στο Χρόνο:

— Στάσου, Χρόνε, μη φεύγεις, μείνε
ακόμη. Ήσουν καλός, τόσο χαρούμε-
νος. Δέ θυμάμαι καλύτερο στη ζωή μου.
Ήσουν στη μέση κάποιου δρόμου που
έβγινε από το σκότος για το φως κι'
όταν ήρθες είχα περάσει τη σκοτεινή
ζώνη, είχα άντικρύσει τ' αλά περ' α-
στέρια κι' είχα λουστεί στο φως και
στην άγάπη τους. Μη φύγης; άς μη
γυρνά ή σφαίρα που θ' ά με φέρη στο
άγνωστο τέρας. Θέλω όσα άκούραστος
δρομεύς να τρέχω πάντα στο φωτεινό
της ύπνου πέραντας δύναμη από σένα.

Και μου ειπε ο Χρόνος:

— Πρέπει, πρέπει να φύγω.
— Πάλι πρέπει! Τί είναι τέλος πάν-
των αυτή ή λέξη με τη μαγική δύ-
ναμη;

Κι' ειπε πάλι ο Χρόνος:

— Πρέπει είναι όταν κυλά το ποτά-
μι και δεν μπορείς να το σταματήσεις,
σ' ένα μικρό βότσαλο στην όχθη του
οιγμένο... Πρέπει, όταν περνά ή ά-
νοιξη, φεύγουν τ' αλά και πέφτουν
τ' αλά. Πρέπει το δειλί που άχνα
περνά, το λευκό χιόνι που λιώνον-
τας αφήνει να φαίνεται κάπου-κάπου
το μαύρο χώμα (τ' αλά μολύσματα
άγνης, καταλευκής ψυχής), ή θύελλα
που μουγκρίζει... Πρέπει ψιθυρίζει
όλη ή ζωή, κόβοντας κάθε όνειρο, κά-

δί μου, πρέπει νά μοῦ γράψης καί σύ, ἀ-
φοῦ μάλιστα εἶσαι 4 χρόνια συνδρομητριά
παρμένω λοιπόν τὸ φιλοδωρημὸ σου) **Ντό-
ρεν Παπαστροφίου** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὴν κάρτα) **Βασιλείου Βουλγαροκτόνου**
(εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) λυσό-
χαρτο ἔστειλα) **Κασσανδρινῶν** (αὐτὸ
καθὼς θὰ εἶδες, ἀνέκρινε) ἔστειλα δύο δε-
σμίδες λυσόχαρτο καὶ 22 τετράδια εὐχα-
ριστῶ γιὰ ὅλα) **Γκλόριαν** (τὸ ξέρω πῶς
μὲ τὴν ἰδια ἀγάπη θὰ μὲ δεχόσαστε καί...
μονοεὐλισθ' μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ ἔκανα κι'
ἐγὼ τὴ γνωριμιά σου, ἂν ἐρχόσουν ποτὲ
στὴν Ἀθήνα) **Πικροδάφνην** (εὐχαριστῶ
γιὰ τίς εὐχές) θὰ ἐμβαθὲς βέβαια τὴν τύχη
τοῦ προηγούμενου καὶ παρμένω τὸ νέο
ποῦ ἔγραψες) σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ποῦ
παρήγγειλες) **Ἀρατον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβὰ μετὰ τὴν
25 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις οὗ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
2 Μαρτίου.

45. Δεξιόφωτος

Μιά πρόθεσις με νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Ἄν συνενώσης,
Σοφοῦ τυράννου τὸνομα, ἀρχαίου,
Θὰ φανερώσης.

Χιωτοπούλα

46. Δογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Μὲ τὴν πρώτη συλλαβὴ του
Παρά τρία κάνει δόρυ
Ὅσο γιὰ τὴ δεύτερή του,
Παρά τρία εἶναι ἡ Κάσος.
Κι' ὁμορφο οἱ δύο τοὺς ζωο
Ποῦ τὸ συναντᾷς στὸ δάσος.

Ἰκαρος

47. Μεταγραμματισμὸς-Τονόγραφος

Ζῶο ποῦ ψένεται στὴ σοῦβλα,
Ἄν τοῦ κόψῃς τὸ λαιμὸ
Καὶ τὸν τόνο του ἀνεβάσῃς,

Σ' εἶνα κράτος τῆς Εὐρώπης
Θὰ τὸ κάμῃς ποιητὸ

Καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ θαυμάσῃς.

Ροδία

48. Αἶνιγμα

Ἡ κυριώτερη τροφή
Τὸ ἀρσενικὸ μου.
Πόλη ποῦ ἀμέσως θὰ βρεθῇ
Τὸ θηλυκὸ μου.

Ἰππότης τῆς Ἀρτας

49. Ψαρονόκηλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικαταστασιθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται
κατὰ σειράν: Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ,
ἀκαθαρσία, ἑλληνικὴ νῆος, γερμανικὸς
ποταμὸς, ἑλληνικὴ νῆος, θρακικὴ πό-
λις, δυστυχὴς μήτηρ, μένος τῆς οἰκίας.
Ρόζα Λίνα

50. Κρυπτογραφικὸν

123456577839 = Νεοῦ ἑλλην. ποιητῆς
28739 = Αἰσθημα
315639 = Μαγειρικὸν
45639 = Ἀρχαῖον ὄπλον
575639 = Γερμανὸς φιλόσοφος
659139 = Νῆος τοῦ Αἰγαίου
732739 = Ἐπίθετον
839 = Νῆος τοῦ Αἰγαίου
982318 = Γλυκὺ

Ἡλέκτρα

51. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά καὶ τὰ τρίτα γράμματα
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν δύο πόλεις τῆς Πελοποννήσου:

1, Πολύτιμος λίθος 2, Ἀπόστολος
3, Ρωμαῖος φιλέλλην αὐτοκράτωρ 4,
Πόλις τῆς Ἰταλίας 5, Περιφνημος ἀρ-
χαία πόλις 6, Θεά.

Δεξιόφωτος Ἀκροστιχίς

52. Ἑλλειπώσῳ φωνον

αωο - ααοο - υο - αεσηο

Κυκλαμιά

53. Γεῖφος

θε θε φιλ φιλ
θε θε φιλ τὴν :: ΟΦ ἂν
θε θε φιλ φιλ
θε θε φιλ φιλ
Ἀργονα τῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 42

479. Ἀλέκτωρ - Ἐκτωρ. - 480. Σύρος -

Τύρος - τυρός. - 481. Ὁ χάνος, τὸ χάνι. -

482. ΣΗ - ΠΙ - Α 483. ΛΕΟΝΑΡ-

ΔΟΣ (ἔλεος, ὄρ-

νον, νόδος, ἄρ-

νος, Ρόδος, δέλεαρ,

Α - ΡΑ - ΡΑΤ σάλος). - 484 - 489.

Διὰ τοῦ ΝΙ: ἀνία, ἀνισός, Δανία, κυ-

νικός, ἐνικός. - 490. ΚΟΔΡΟΣ (Κικέ-

ρων, Ὀμηρος, Δανία, Ρέα, Ὀκτάπους,

Συκή). - 491. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.

- 492. Ἡ πλύντρια πλύνει τὰ υποκά-

μισα (ἡ πλὴν τρία πλὴν ι, τὰ ὑπὸ κα,

μισά).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοι-
χεῖα ὁρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις: μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνται τὰ
διπλά ἢ προληπτικῶς εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΖ' - 55]

Εὐχὰς γιὰ εὐτυχισμένον 1937 ἔχετε Ζου-
ζοῦ, Παράξενη Μικρούλα, Τρῦπα στὸ
Νερό, Τζένου, Ἄνθος Χαδάγιας, ἀπ' τῆς

Γκλόρια

[ΛΖ' - 56]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ἀλέ-
ξανδρον Εὐθυμίου, 88ος Διοφάντους 9,
Ἀθήνας, διὰ

Ἀόρατον Βασιλέα

[ΛΖ' - 57]

Ομίχλη, σοῦ εὐχομαι αἴσιον καὶ εὐτυ-
χὲς τὸ νέον ἔτος.

Κατάσκοπος «33»

[ΛΖ' - 58]

Κατάσκοπος «33», Στέφανος τῆς Δόξης,
Ἀγγουρολογιῶν, εὐχαριστῶ διὰ τὰς
εὐχὰς σας. Βασιλέα τοῦ Χιούμορ, ἐσένα ἰ-
διαίτερος σ' εὐχαριστῶ. (καὶ τερπνός).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΛΖ' - 59]

Νεοφερμένη, θυμῶσαι τὴν Εὐχὰ στὴ
Σηληϊώτισσα; Θέλεις νὰ ἀλληλογρα-
φήσουμε; Γράψε πρώτη: Διὰ Ε. Νιωτάκη,
Καποδιστρίου 88, Κέρκυρα.

Ἀγριεμένη Θάλασσα

[ΛΖ' - 60]

Μέροια, Θαλασσόλυκα! Τὸν καινούρ-
γιο χρόνο σας εὐχομαι εὐτυχισμένον
καὶ χαρούμενον.

Ἀνεμοζάλη

[ΛΖ' - 61]

Μπετόβεν! Εὐχομαι τὸ 1937 ἐνθ' δια-
βαίνοντας θὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὰ
ἀληθινὰ μαθητικά μας χρόνια, νὰ σοῦ
ἀφήσῃ τίς γλυκύτερες ἀναμνήσεις.

Ἀνεμοζάλη

[ΛΖ' - 62]

Ὁδρανὲ Πολύφωτε! Τὸ 1937 σοῦ εὐ-
χομαι εὐτυχισμένον καὶ χαρούμενον.

Ἀνεμοζάλη

[ΛΖ' - 63]

Ἀγέλαση, πάντα τὴν περίμενα τέτοια
ἔκπληξι!!! Ἐτοιμάσου νὰ παραλάβῃς
ταχυδρομικὸς καὶ ποῦ θὰ σε γεμίσῃ χαρὰ!
Μπορεῖς νὰ μαντέψῃς; ;

Γελασίνα

[ΛΖ' - 64]

Παρμένω Μ. Μυστικά ἀπ' τὰ μεγάλα
διαπλάσσοι. Ἀλληλογραφῶ Ἀγ-
γλικά. Δ/σις: Νίκη Δομπέρη, Βόλον.

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

[ΛΖ' - 65]

ΣΕ ΟΔΑ τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΓΛΑ γιὰ τὸν
καινούργιο χρόνο εὐχομαι, ὅ, τι ποθοῦν.
Στὴν ΧΡΥΣΑΥΓΗ καὶ λοιπὲς ἀδελφούλες
μου, πάντα χαρούμενες.

Στὴν ΓΕΛΑΣΙΝΑ καὶ τὴ Μάρω τῆς, πάν-
τα μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα.

Στὲς ΜΠΕΤΥ ΝΤΑΛ καὶ ΤΡΕΛΛΗ ΝΕΙΟ-
ΤΗ, πάντα εὐτυχισμένες.

Ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ

ὁ ΑΞΙΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ

[ΛΖ' - 66]

Σὲ ὅλα ὅλα τὰ διαπλάσσοι-ες καὶ
ἰδίως στοὺς **Ναυτικούς** καὶ στοὺς **Βα-
σιλέα τοῦ Χιούμορ, Φοίβη, Εὐέλπι τοῦ
Ἀλκαζάρ, Ζακυνθινόιλα** καὶ **Μπου-
κλέτ**, εὐχόμεθα χαρούμενον καὶ εὐτυχισμένον
τὸ νέον ἔτος.

Κυκλαμιά Σανθὸς Ναύαρχος

[ΛΖ' - 67]

Κυκλαμιά - Μπιμπὴ Θεοδωρίδου, Σαν-
θὸς Ναύαρχος - Θεοδωρίδης... ἔ-
τοι δὲν εἶναι; ; ; **Φοίβη**, τὸ... **Χανου-
μάκι** δὲν εἶναι ἡ... Μάρθα Βέργη (Διαπλ.
Βεβαιότατα). ΤΡΑΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΖ' - 68]

Φοίβη, νὰ μὴν πιστεῖς, μικρό μου, τὸν
Εὐθύμο Σημαιοφόρο γιατί δὲν εἶ-
ναι βέβαιος γιὰ καίνα ποῦ διαδίδει...
Δὲν ἔχω καμιά σχέση μὲ τὸν Πλωτάρ-
χη, τὴν Τζίσκα Σαρματζέλ, τὴν Πομπαν-
τούρ, τὴν Ντάλια, καὶ τὸ... Διαβολάκι.
Καὶ οὔτε λέγομαι Μάρθα Βέργη (Διαπλ.
Βεβαιότατα).

Χανουμάκι

[ΛΖ' - 69]

Χανουμάκι, περίφημο τὸ καινούργιο
σου κτένισμα!!! Μὰ ποιοὺς ἀφοῦ
ἦταν δημιουργήματα τῆς... Μυρῆλας; ; ;
Πουπέ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1936), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 43 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894-1928 τιμῶνται ἑκάστος (ἐκ σελί-
δων 416) ἀρ. 80 καὶ ὁραμένοις
δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930,
1931, 1932, 1933, 1934, 1935 καὶ 1936
τιμῶνται ἑκάστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρ-
ραφῶς δρχ. 110 καὶ ὁραμένοις δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφῶς καὶ δρχ.
15 ὁ ὁραμένοις, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ὁραμένοις εἴτε ἀρραφῶς